

maaske kunde være solgt til den Gang, paa Vilkaar af at den blev overtaget, naar den nye Møntbygning stod færdig, og Flytningen kunde finde Sted, maaske ikke kan vindes mere. Det er muligt, at en Bygning, som ligger der, ikke vil have samme Værdi om 2 Aar, som den har nu, thi ogsaa i Ejendomspriserne er der et Fald. Men jeg har ikke kunnet forandre min Mening, at dette var en ganske nødvendig Foranstaltning, og det kan kun glæde mig, at den højtærede Finansminister, som jeg ikke altid kan glæde mig ved at være i den fuldkomneste Enighed med, og som jeg maaske ogsaa fremtidig kan tænkes at være uenig med om visse Ting, paa dette Punkt mødes med mig.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem dvælede ved adskillige Enkeltheder, som jeg altsaa ikke skal komme ind paa og heller ikke mener mig forpligtet til at komme ind paa, men jeg skal dog berøre et enkelt Forhold. Det ærede Medlem talte om de Rystelser, som Finansministeriet havde Erfaringer for. Der havde været tidligere Rystelser i Finansministeriet, mente det ærede Medlem. Den Gang var det paa Toldvæsenets Omraade og angik de Maskiner, der prøver Spiritusholdigheden. Jeg maa sige, jeg tror ikke, at de Maskiner kan sammenlignes med de Maskiner, der findes i Møntbygningen, og det vil ikke være muligt paa samme Maade at raade Bod paa en Rystelse af Maskinerne i Mønten, som det den Gang skete ved en Toldmands Foranstaltning. Disse Maskiner i Mønten staar for Resten paa 1ste Sal nu, og jeg tror, det vil være ret vanskeligt at fundamentere saa langt op, at man forhindrer Rystelsen.

Det ærede Medlem nævnte ved Siden deraf Muligheden for, at der ikke vilde kunne tjenes paa Udmøntningen af Skillemønt, saaledes forstod jeg ham, og at man ikke kunde udmønte saa megen Skillemønt i Fremtiden. Jo, saa længe man udmønter Skillemønt af Nikkel, tror jeg ikke, der vil være nogen Fare for, at den gaar ud af Landet, og hvis det ærede Medlem frygter dette, maa jeg sige, der ingen Grund er til at nære en saadan Frygt.

Jeg kan kun i Almindelighed sige, at jeg tror, man gør rettest i at vedtage Lovforslaget. Den Uenighed, der kan være kommet frem derom i Folketinget, er ikke ret stor. Det konservative Folkeparti har fastholdt sin Stilling ogsaa overfor den nuværende Finansminister — den var jo i og for sig naturlig overfor den tidligere Finansminister —, og et enkelt Medlem af det radikale Parti er gaaet med til den Mening, at man kunde beholde den nuværende Møntbygning med

Ændringer endnu nogen Tid. Det vil jeg meget bestemt fraraade.

Under Folketingets Behandling er det kommet frem — og jeg tror, jeg bør sige nogle Ord derom —, at der har været nogen Uoverensstemmelse mellem Møntens Tjenestemænd, en Uoverensstemmelse, som ogsaa har givet sig Udtryk under Forhandlingerne i Folketinget. Det har desværre været saaledes i lange Tider, det er ikke noget nyt. Ogsaa under den tidligere Møntmester, Poulsen, en højt fortjenstfuld Mand, var der nogle Rivninger mellem ham og de øvrige Tjenestemænd ved Mønten, ikke mindst Møntguardeinen. Det være langt fra mig at ville angribe nogen af disse Tjenestemænd eller nedsætte deres Værdi, ikke mindst som Mennesker, men Rivninger var der, og denne Uoverensstemmelse er desværre vedblivet ogsaa under den nuværende Møntmester. Nu er Forholdet mellem Møntmester og Møntguardein dette, at de til en vis Grad er sideordnede Embedsmænd. De er det paa Grund af gamle Instrukser, som i øvrigt for nogle Aar siden blev fornyet og fornyet saaledes, at den gamle Ordning, Sideordningen mellem de to Tjenestemænd, blev vedligeholdt. Jeg tror, at jeg den Gang som Finansminister begik en Fejl ved at vedligeholde denne Ordning, jeg tror ikke, at det var rigtigt, thi det er ganske nødvendigt for Finansministeren, at der ved Mønten er en Tjenestemand, som han har at holde sig til, og som er Møntens Chef, under hvem de øvrige Tjenestemænd sorterer. Mønten hører under første Afdeling af Finansministeriet, og Møntmesteren vil i Almindelighed have at henholde sig til Departementschefen for første Afdeling, men det er naturligt, at han samtidig har Referat ogsaa til Finansministeren, ligesom det vil være naturligt, at Finansministeren ved mange Lejligheder henvender sig til ham. Men han vil kunne gøre det paa en helt anden Maade, naar Møntmesteren er Møntens virkelige Chef og de andre Tjenestemænd sorterer under ham. Hvad Møntguardeinens Arbejde angaar, er det ikke paa nogen Maade af en saa indgribende Karakter som Møntmesterens. Møntguardeinen har at prøve Lødigheden, men han har ikke hele den tekniske administrative Ordning. Forhandlingerne med Nationalbanken og med Ministeriet vil jeg mene, det er naturligt, at Møntmesteren fører. Derfor vil jeg gøre den Henstilling til den højtærede Finansminister, om han ikke i de Aar, som nu forløber, inden den nye Møntbygning staar der, vil tage dette Forhold op til Overvejelse. Jeg ved jo ikke, hvad Ministerens Overvejelse kan føre ham